

**TO ARTIKLER**

# **MOT REVISJONISMEN**



**SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND**



Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den kapitalistiske linjen. I de forhold som rår nå er revisjonismen skadeligere enn dogmatismen. En av våre viktige oppgaver på den ideologiske fronten nå er å utfolde kritikken mot revisjonismen.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propogandaarbeid (12. mars 1957).

Rosa Luxemburg pekte på at når marxismen har vunnet fram til å bli arbeiderklassenes ledende ideologi, begynner marxismens fiender å bekjempe den i marxismens tegn:

"Den som i våre dager vil gå til kamp mot Marx' lære, denne vårt århundres veldigste tankeprodukt, og likevel regnes som sosialist, han må begynne med en ubesvilt hyldest til denne lære, idet han først og fremst sjøl bekjenner seg til den og nettopp innafor marxismen søker argumenter for å bekjempe den. Disse manipulasjonene kaller han siden ei videreutvikling av lære."

Vi veit at marxismen-leninismen er den virkelige videreutviklinga av marxismen. Lenin og Stalin overtok og videreutvikla Marx' lære nettopp i kamp mot disse falske marxistene. Gjennom denne kampen holdt de marxismen rein for falske borgerlige tendenser som forsøkte å vinne innpass i den for slik å undergrave den, angripe arbeiderklassen ved å angripe dens ideologi.

På samme måte som revisjonistene på Kautskys og den 2. Internasjonals tid, var glødende marxister i ord mens de i handling fornektet sjølve den revolusjonære kjerna i Marx' lære, er vi i våre dager kommet så langt at angrep som rettes mot arbeiderklassen og dens ideologi, marxismen-leninismen, framtrer som angrep på marxismen-leninismen innenfra.

I oppbygginga av en sterk marxistisk-leninistisk bevegelse i Norge er det nødvendig - ikke minst på grunn av den omfattende ideologiske raseringa innen arbeiderørsla i vårt land - å sette som ei av de første oppgavene å gjøre det klart hva som er den virkelige marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, arbeiderklassens virkelige ideologi, og hva som ikke er det. Her ligger betydninga av disse to artiklene. De tar for seg to ulike former for revisjonisme som begge forfektes av folk som kaller seg marxist-leninister, og som også

av enkelte folk her i landet blir oppfatta som det. Disse to artiklene viser oss hvordan de falske "marxist-leninistene" har forrådt marxismen-leninismens grunnleggende prinsipper og hvordan de blir bekjempa av de virkelige marxist-leninistene i sine land. Ved at artiklene viser dette, er de også til nytte for oss i vår kamp.

4. desember 1965 blei Polens Kommunistiske Parti grunnlagt. Partiet blei danna som et svar på Gomulka-klikkens svik mot marxismen-leninismen og mot det polske folket. Etter at Gomulka - som tidligere hadde gått ut av Polens Arbeiderparti i protest mot den sosialistiske omforminga av landsbygda - kom til makta ved kupp i 1956, har han satt i verk omfattende tiltak med sikte på å undergrave sosialismen i Polen og rydde veien for gjenoppretting av kapitalismen. Produksjonskooperativene, som hadde utgjort et mektig grunnlag for oppbygginga av sosialismen, blei oppløst. Planøkonomiens prinsipper måtte vike plassen for "fri" prisdanning, og økonomisk framgang blei erstatta av økte lønnskille, arbeidsledighet og inflasjon i økonomien. Grunninnholdet i de nye "ledernes" "polske vei til sosialismen" er å sikre utviklinga av kapitalismen i Polen rask framgang.

I samsvar med den nye politikken er de proletariske elementene i Polens Forente Arbeiderparti systematisk blitt rensa ut. Det indre partidemokratiet er likvidert sammen med metoden med kritikk og sjølkritikk. Den omfattende korrupsjonen av partiet er uttrykk for at PFA både i sin politikk og klassesammensetting definitivt er blitt et borgerlig parti.

I erklæringa fra stiftelseskongressen til PKP heter det: "uten det kommunistiske partiet, uten arbeiderklassens militante fortropp, er det umulig å bygge sosialismen".

PKP har siden det blei grunnlagt arbeidet i illegalitet og under stadige forfølgelser fra Gomulkas politi. Mange av partiets medlemmer sitter i dag i polske fengsler. Trass i dette har partiet vokst seg sterkt og har i dag betydelig støtte blant arbeidere og studenter, sjøl om grunnpilaren for partiet - som det går fram av artikkelen - framleis er de fattige småbøndene og halvproletariatet på landsbygda. Dette viser på en enestående illustrerende måte hva som skjer når sosialismen blir brutt ned i et øst-europeisk land, hvordan den sosialistiske omforminga av lands-

bygda rammes først. Her oppstår klasseforskjellene først på ny gjennom proletarisering av tidligere kollektiv-brukarbeidere. Derfor er det også rimelig at disse vil være de som tidligst gjennomskuer revisjonistenes myter om "Stalin-terror", "klassenes bortdøen" og "fredelig overgang til sosialismen", myter som revisjonistene utnytter til å dekke over sine egne forbrytelser. Det er rimelig at en blant disse vil finne de som først vender seg til marxismen-leninismen.

Det finnes folk i Norge i dag - folk som har vært i nær forbindelse med den kommunistiske rørsla gjennom ei årrekke - som har gjennomskua det feilaktige ved revisjonismen - den "fredelige overgangen til sosialismen", de hatske utfalla mot folkets Kina osv. Likevel betrakter de revisjonistene som kamerater, riktignok våre villedede kamerater, men våre venner tross alt. Denne innstillinga forsøker også våre hjemlige revisjonister av typen Reidar T. Larsen å profitte på hver gang sovjet-revisjonistene og deres lakeier begår en ny forbrytelse: dette er våre villedede brødre, men dog våre brødre.

Hva er det som avgjør om en kommunist er en kommunist? Formann Mao Tsetung lærer oss:

"Enhver som stiller seg på det revolusjonære folks side er en revolusjonær. Enhver som stiller seg på imperialismens, føydalismens og byråkrat-kapitalismens side er en kontra-revolusjonær. Enhver som bare i ord men ikke i handling stiller seg på det revolusjonære folks side, er en revolusjonær med leppene. Enhver som både i ord og i handling stiller seg på det revolusjonære folks side, er en revolusjonær i ordets fulle betydning."

"Vår plikt er å stille oss ansvarlig overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres. Det er det som ligger i å være ansvarlig overfor folket."

Folk som de polske revisjonistene som beriker seg ved å utbytte det arbeidende folket, som tjener kapitalismens interesser og ikke sosialismen, kan ikke betraktes som våre kamerater. Folk som fører en forbrytersk politikk overfor det folk de sier seg å representere kan vi ikke stå solidarisk med-de kan bare sidestilles med vårt hjemlige borgerskap. Folk som kaster våre virkelige venner, de virkelige marxist-leninistene, i fengsel er våre fiender. - falske "marxist-leninister."

Oscar Zamoras brev til Castro blei skrivi høsten 1968 Det er et svar på den framstilling Castro gir i sin innledning til "Ches dagbok" av hendingene omkring Ernesto Che Guevaras geriljafront i Bolivia og særlig Bolivias Kommunistiske Parti(M-L)s rolle i samband med denne.

Zamora var som student i Praha ei tid generalsekretær i den Internasjonale Studentunion (IUS). Han blei fjerna fra denne stillinga etter at organisasjonen begynte å utarte i revisjonistisk retning. Etter at han vendte tilbake til Bolivia, har han spilt en betydningsfull rolle i oppbygginga av BKP, hvor han i dag sitter som førstesekretær. Partiet har helt siden starten av blitt forfulgt av militærjuntaens voldspekt. Medlemmene er stadig ettersøkt av det bolivianske politi og mange av dem sitter i fengsel. De bolivianske "gorillaenes" forfølgelser av partiet viser dets styrke.

Zamoras svar til Fidel Castro er et svar fra en marxist-leninist som befant seg i Bolivia på den tida Che Guevaras gerilja var i virksomhet. Det er ei analyse og en kritikk av denne geriljaen. Zamoras kritikk er på ingen måte "giftig" (Castros forord), den veier det gode mot det dårlige. Den viser at Che blei bekjempa av imperialistene og forrådt av revisjonistene og derfor hadde de bolivianske marxist-leninistenes støtte. Samtidig viser den hvorfor geriljaen slo feil og at den måtte slå feil, idet den viser til Ches samarbeid med revisjonistene. Artikkelen avviser klart Castro/Debrays line i Latinamerika.

Zamoras svar blir idag spredt illegalt over hele Latinamerika og studeres av marxist-leninister i mange latinamerikanske land, og også av andre latinamerikanske revolusjonære. Artikkelen har fått rosende omtale nettop fordi den viser hvordan den latinamerikanske virkeligheten sjøl avviser Castro/Debrays line. Idag er det da også svært få geriljafronter som opererer etter disse prinsippene, noe som avspeiles i gerilja-kommentarene til GRAMMA, som blir tynnere og tynnere.

Zamoras brev står idag framleis ubesvart, og det er ikke gjort noe forsøk verken fra offisielt eller uoffisielt kubansk hold på å polemisere mot det.

Det innlegg Castros håndgagne mann, Rafael Rodriguez nylig holdt ved revisjonistkonferansen i Moskva gir Zamoras kritikk av den kubanske revisjonismen det beste perspektiv. På denne konferansen blei folkets Kina allmennt fordømt, så og si under våpengnyet fra Sovjets

siste grenseprovokasjon mot Kina:

"Kubas Kommunistiske Parti er av den mening at under utviklinga av folkenes kamp mot imperialismen utgjør Sovjetunionen et grunnleggende bolverk og at denne historiske rollen i vår tid har kommet til uttrykk gjennom dens støtte til den kubanske sosialistiske revolusjonen...Vi vil aldri glemme de offer og anstrengelser det sovjetiske folk har gjort for menneskeheten...Av denne grunn erklærer vi...at i enhver avgjørende konfrontasjon, hva enten det dreier seg om sovjetisk inngripen overfor trusselen fra imperialistiske manøvre med sikte på å rive løs medlemmer fra det sosialistiske system eller provokasjoner eller aggresjon mot det sovjetiske folk, vil Kuba trofast være å finne ved Sovjets side."

I Vesten, og også i visse intellektuelle kretsen i vårt land, spres den kubanske ideologien som en slags pop-revolusjonær ideologi. Den skilter med marxismen-leninismen i navnet, men står i motsetning til den virkelige marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Det dreier seg her i virkeligheten om en "ny"-revisjonistisk ideologi, ei videreutvikling av den gamle revisjonismen. Dette viser blant annet dens skamløse knefall for Sovjet-revisjonismen.

Castroismens karakter kom tydelig til uttrykk blant annet under vårens hendinger i studentorganisasjonen SDS i USA, som for ei tid siden gjennomgikk en splittelse, og hvor begge sider kalte seg marxistisk-leninistiske. Forskjellen mellom dem viste seg når den fløya som sto på den kubanske, falske "marxismen-leninismen" lo hånlig av et forslag om at studentene skulle stå sammen med arbeiderklassen i USA, mens de kom i harnisk over et forslag om å starte ei kampanje mot bruk av LSD og hasjis ved universitetene.

I virkeligheten er de to formene for revisjonisme - den øst-europeiske "gammel"-revisjonismen og den kubanske "ny"-revisjonismen - to sider av samme sak. Den siste føres fram på grunn av den førstes fallitt. De utgjør en ideologi som forsøker å hindre arbeiderklassen i å fylke seg om dens virkelige ideologi - marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Derfor har vi funnet det riktig å samle disse to artiklene og utgi dem under felles tittel.

Kjell Skjærvø  
Tron Øgrim

# POLENS KOMMUNISTISKE PARTI ER ARBEIDERKLASSENS PARTI

Når et arbeiderparti viker av fra prinsippet om proletariatets diktatur, betyr det at det uunnngåelig vil slå inn på veien tilbake til kapitalismen.

Elleve år av Gomulka-klikkens styre er tilstrekkelig til å klarlegge for den polske arbeiderklassen hva Gomulkas "nye stadium", "sosialisme" og "demokrati" betyr. Arbeiderne har også sett at den "polske veien til sosialismen" i virkeligheten er en vei som fører til kapitalisme. Det er den gamle utbytterklassens vei, en vei som fører til det "paradis" kirken har utbasunert de siste 2000 åra. Under Gomulkas "nye stadium" er det ikke arbeiderklassen, men borgerskapet som mer og mer har blitt statens herre.

Polens Forente Arbeiderparti har skiftet natur og er endra til sin motsetning, fra et revolusjonært parti til et kontra-revolusjonært parti. Alt dette skjedde ikke over natta. Faren for et svik har steget gradvis, og det endelige tilbakeslaget kom i 1956 gjennom en voldelig omveltning - et tilbakesteg til kapitalismen.

Under hele den perioden som omfatter overgangen fra kapitalisme til sosialisme, kan arbeiderklassen ikke unnvære sin egen revolusjonære politiske organisasjon. Arbeiderklassens politiske parti kan ikke være "et parti for hele folket" slik som de moderne revisjonistene forkynner. Det må opprettholde sin eksistens inn til klassene er endelig opphevet og overgangen til kommunismens andre stadium er virkeliggjort hele verden over.

Ettersom Polens Forente Arbeiderparti er blitt et sosialdemokratisk parti, kan ikke arbeiderklassen unnvære sitt eget revolusjonære politiske parti, og derfor var grunnlegginga av Polens Kommunistiske Parti historisk uomgjengelig. Erklæringa fra grunnlegginga av Polens Kommunistiske Parti 4. desember 1965 sier

at "uten det kommunistiske partiet, uten arbeiderklassens militante fortropp, er det umulig å bygge sosialismen."

Det nyfødte Polens Kommunistiske Parti må kritisk se tilbake på fortida, i første rekke sviket mot den sosialistiske veien i vårt land.

Sett ut fra dets samfunnsmessige sammensetning er Polens Forente Arbeiderparti gradvis blitt mer og mer et parti for småborgerskapet, et borgerlig parti.

Ledelsen i Polens Forente Arbeiderparti har forlatt de marxistisk-leninistiske teoriene og prinsippene og metodene for proletarisk internasjonalisme. Den har gradvis erstatta anerkjennelsen av klassene og klassekampen med en politikk grunna på at klassene er i ferd med å dø ut og på klassesamarbeid, en politikk grunna på kompromisser med borgerskapet og fredelig overgang fra kapitalismen til sosialismen. Revolusjonær politikk er erstatta med reformistisk politikk. Representanter for arbeiderklassen, ekte revolusjonære i partiet og regjeringsdepartementer er blitt erstatta av "eksperter", folk med "papirer", som i virkeligheten er representanter for borgerskapet. Polens Forente Arbeiderparti kan ikke lenger betraktes som et revolusjonært parti. I stedet for å tjene arbeiderklassen, tjener den politikken ledelsen av dette partiet nå fører, utviklinga av kapitalisme i by og på land. Det er en politikk retta mot arbeiderne.

I de første få åra etter frigjeringa, falt alle reformer som blei gjennomført i Polen inn under den borgerlige demokratiske revolusjonen. De retta seg mot monopolkapitalen, de store kapitalistene og godseierne; mens småproduksjonen både i by- og landdistriktene ikke blei berørt. Byeindom (hus og tomter) og betraktelige mengder privat kapital som sysselsatte mindre enn 50 arbeidere blei ikke berørt. Riktignok blei det gjennomført store historiske reformer: Storindustri, transport og banker blei nasjonalisert, og jorda til godseierne blei konfiskert. Men et enormt og overordentlig virksomt grunnlag for kapitalistisk produksjon besto fortsatt i byene og landsbyene. De store reformene som blei fullført innafor ramma av den borgerlig-demokratiske revolusjonen hadde skapt et mektig grunnlag for den sosialistiske revolusjonen ved å legge betingelsene til rette for videre revolusjonære endringer på det

økonomiske området. Problemet lå nå i å videreføre kampen for å lede den borgerlig-demokratiske revolusjonen over i en sosialistisk revolusjon. En slik mulighet var til stede. Ettersom folkets demokratiske stat framtrådte som proletariatets diktatur, var arbeiderklassens fortropp - partiet - den ledende politiske krafta i virkeliggjøringa av proletariatets diktatur. Før å hindre Polen fra å gli tilbake på den veien som fører til gjenoppretting av kapitalismen, var det nødvendig å gå framover, fullføre revolusjonen i den økonomiske basisen og i overbygninga gjennom klassekamp, uavbrutt føre fram en politikk som gikk ut på å avgrense og trenge ut kapitalistiske faktorer både i by- og landdistriktene, og resolutt og uopphørlig styrke proletariatets diktatur. Det største og vanskeligste problemet lå i omforminga av landbruket til en storstilt, sosialistisk økonomi. I 1948 var Polen på vei mot å utvikle produsent-kooperativer. I virkeligheten var dette begynnelsen på den sosialistiske revolusjonen. På dette tidspunktet satte Gomulka seg åpent imot den sosialistiske omforminga av landsbygda og forlot partiet. Likevel kom han i 1956 til makta, og produsent-kooperativene blei oppløst. Den "nye ledelsen" gikk med overlegg vekk fra den revolusjonære linja for omforming av jordbruket, stoppet den sosialistiske revolusjonen og slo inn på den "polske veien" tilbake til kapitalismen. Når politikken for å avgrense og trenge ut kapitalistiske faktorer i by- og landdistriktene blei forlatt, var dette bare å støtte utviklinga av kapitalistisk økonomi og slå inn på veien mot gjenoppretting av kapitalismen.

Under markeringa av tusenårsjubileet for grunnlegginga av den polske staten, erklærte medlemmer av Polens Forrente Arbeiderpartis politbyrå i sine taler åpent at det i Polen ikke fantes noen økonomisk basis for eksistensen av utbytterklasser og at det i Polen ikke fantes antagonistiske motsetninger. På denne måten søkte de å forsvare sin politikk som grunner seg på at klassene er i ferd med å dø ut og på classesamarbeid. I virkeligheten forsvarer de en fredelig overgang fra kapitalisme til sosialisme. Hvis det ikke finnes noe økonomisk grunnlag for utbytterklasser i Polen, følger det naturlig at det heller ikke finnes noen utbytterklasser. Og hvis det ikke finnes utbytterklasser, er det heller ingen grunn til å fortsette kampen mot de ikke-eksisterende utbytterne. Alt dette er en feit politisk bløff med sikte på å tilsløre deres virkelige

støtte til utviklinga av kapitalismen.

Da Polen var under proletariatets diktatur, var de nasjonaliserte industrier, transport, banker og monopoliet på utenrikshandelen av en sosialistisk karakter, og tjente til å konsolidere det økonomiske grunnlaget for folkets regime, og til å heve levestandarden innafor ramma av en planøkonomi. Men etter at en klikk av forrædere mot sosialismen tilrana seg ledelsen i partiet og staten, "den nye ledelsen" - har politbyrået og statsapparatet som er underordna den (som Gomulka åpent har sagt utøver ikke partiet sjøl regjeringsfunksjonene) - i virkeligheten trådt fram som byråkrat-borgerskapets diktatur. Vi veit at den økonomiske basisen styrker overbygninga. Derfor bestemmer den som har den politiske makta hva for klasse - proletariatet eller borgerskapet - som skal styrkes av den økonomiske basisen. Under de rådende forhold, hvor de moderne revisjonistene sitter med makta, har vår sosialistiske industri, transport, banker og den monopoliserte utenrikshandelen, hele vår sosialiserte økonomi, begynt å miste sin sosialistiske karakter og mer og mer spille rollen av en statskapitalisme og har på samme måte som i de kapitalistiske landa, begynt å tjene borgerskapets og ikke de arbeidende massenes interesser.

Hver dag og hver time strømmer folkets eiendom, i legale eller illegale former, fra arbeidernes hender ned i lommene på det nye borgerskapet som er i ferd med å vokse fram. Kapital hopes opp i tusener av millioner, noe i form av "deponeringer" i statlige sparebanker, og noe i form av fremmed valuta stukket til side innelands eller i utlandet. Dette er blitt det nye borgerskapets eiendom. Ekstragavanse og luksus på den ene sida og fattigdom på den andre - disse to antagonistiske ytterlighetene utvikler seg markant. Utviklinga av en kapitalistisk økonomi kommer til uttrykk i at planøkonomiens sosialistiske prinsipper forlates, og i overgang til regulering av prisene ved markedsfaktorer, matrielle stimulanser, store lønnskiller, inflasjon og arbeidsløshet. Kapitalismen, som er i rask utvikling, monopoliserer all overskuddsproduksjon. Arbeiderne arbeider for borgerskapet.

Når klassekampen mot den borgerlige tenkningas innflytelse på det ideologiske, politiske og kulturelle området blir forneakta og omforminga av kapitalistisk øk-

onomi i byene og på landsbygda blir oppgitt, viser dette at Polen har slått inn på veien mot gjenoppbygging av kapitalismen.

Spørsmålet er blitt stilt: Hvilke garantier finnes for at Polens Kommunistiske Parti ikke i framtida vil endre seg på samme måte som Polens Forente Arbeiderparti, at det ikke vil bli et sosialdemokratisk parti?

Nøkkelen, som er lojalitet mot den marxistisk-leninistiske teorien og den proletære internasjonalsismen, ligger i arbeiderklassens hender. Arbeiderne må stole fullt og helt på seg sjøl for å sikre at Polens Kommunistiske Parti alltid forblir et parti av leninistisk type og arbeiderklassens revolusjonære og trofaste fortropp. Arbeiderklassen må dra lærdommer av fortida; den må stole fast på sine egne krefter istedet for på hjelp fra borgerlige filantroper. Den historiske plikt å styrte borgerskapet og dets lakeier i alle land og over hele verden, og bygge et samfunn uten klasser hviler på arbeiderklassens skuldre. Proletariatets diktatur faller ikke ned fra himmelen. Heller ikke kan noen erstatte proletariatet når det gjelder å gripe den politiske makta.

Arbeiderne må ta si sak i sine egne hender! Da vil partiet bli en revolusjonær organisasjon og proletariatets trofaste hovedkvarter. Bare arbeiderne og de ekte revolusjonære kan hindre partiet fra å fjerne seg fra massene, forfalle og gli i retning av sosialdemokratiet og borgerskapet. Lenin sa at uten å organisere seg, kan ikke arbeiderklassen utrette noen ting. En kan si at arbeiderklassens fortropp sjøl om den er organisert ikke kan utrette noen ting hvis ledelsen er i hendene på forrædere mot sosialismen. Bare når organisasjonen er under lederskap av ekte revolusjonære og marxister fra arbeidernes egne rekker, kan de organiserte arbeiderne bli ei uovervinnelig kraft.

Betydninga av et parti av leninistisk type og Lenins teori om bolsjeviseringa av partiet kan sammenfattes som følger: Under Lenins lederskap mestrer hele partiet og dets ledelse den marxistiske dialektikkens grunnleggende prinsipper og metoder, knytter nære forbindelser med massene og dyktiggjør seg i å anvende disse prinsippene og metodene i det daglige arbeidet. Det leninistiske Bolsjevikipartiet er et enestående eksempel på proletarisk disiplin, ei militant innstilling

og smidighet i taktikken i kampens forløp. Ei kritisk innstilling til feil gjør partiet i stand til på en riktig måte å opplyse veien for kampen, raskt korrigere sine feil, holde sambandet med massene ved like og gå i spissen for dem i kampen. Kameírat Mao Tsetung har pekt på at et parti er et revolusjonært parti hvis det setter teorien i sammenheng med praksis på en revolusjonær måte, opprettholder varige forbindelser med de brede lag av massene, og inntar ei alvorlig holdning overfor sine egne mistak. Den polske arbeiderklassens fortropp - de polske kommunister - under PKPs banner, har besluttet å bygge et slikt revolusjonært parti som alltid vil være proletariatet trofast.

PKP er den heltmodige polske arbeiderklassens fortropp. Det har tatt opp i seg klassens interesser, krav og håp. PKP har samlet i sine rekker de mest framskredne og mest revolusjonære deler av proletariatets arbeidende masser i by og på land.

For å unngå fortidas forræderiske feil, må klasse-sammensettinga av PKP for den overveldende delen utgjøres av arbeidere, den proletariske klassen. Partiet må være nært knytta til arbeiderklassen, dens liv og kamp. Sammensettinga av de ledende organene må være avgjort proletær.

PKPs rekker må bestå av arbeiderklassens beste og mest fremragende aktivister, og aktivister fra de arbeidende masser som er trofaste og sjøloppofrende. Partiet bør omfatte kommunistiske veteraner som er blitt prøvet og herdet i kamp. Men også unge aktivister bør tas opp i partiet. På samme måte som de higer etter å slutte seg til hæren, higer disse unge aktivistene etter å bli tatt opp i partiet, for at de i partiets rekker skal kunne kjempe for arbeiderklassens politiske makt og for proletariatets diktatur.

PKP er et parti som er engasjert i revolusjonær virksomhet. Under de rådende forhold kan det ikke drive sin virksomhet legalt, ettersom det da ville bli ødelagt av forræderne mot kommunismen, fordi partiets virksomhet er deres dødsfiende. Fordi det er illegalt, må partiet naturligvis stille høye krav til si sammensetting. Det er denne ledetanken i utvidninga av partirekkene som har bestemt den følgende definisjonen: Partiet skal ha karakter av en kaderorganisasjon, og det skal være sammensatt av de beste revolusjonære som

er gjennomsyra av den høyeste sjøloppofrende ånd, som inntar ei uforsonlig holdning overfor forræderne mot sosialismen, bevisst og villig setter sine krefter og evner inn i kampen for arbeiderklassens sak, og som, når det blir nødvendig, er beredt til å gjøre det største offer.

Sjøl den best mulige klassesammensettingen kan ikke garantere at partiet uten videre vil drive revolusjonær virksomhet. Hvorvidt partiet er revolusjonært, opporunistisk eller kontrarevolusjonært bestemmes av sammensettinga av dets lederskap og av dets politikk. Hvorvidt partiet er revolusjonært eller kontrarevolusjonært bestemmes ved spørsmålet: Hvem tjener dets politikk - arbeiderklassen eller dens fiender? Sjøl om de skilter med arbeider-navnet fører, både det engelske Labour Party og det franske sosialistpartiet en kompromissvennlig politikk overfor borgerskapet. De er borgerlige partier som er bedre i stand til å beskytte storkapitalens interesser enn borgerskapet sjøl. Tidligere kommunistpartier som nå er under de moderne revisjonistenes lederskap har på samme måte gått vekk fra marxismen og forrådt arbeiderklassens interesser. De har slått inn på klassesamarbeidets vei.

Partiets politikk tjener arbeiderklassen hvis den nytter revolusjonære metoder for å grunne sin virksomhet på den vitenskapelige marxistisk-leninistiske teorien og knytter teorien nært til praksis. Hvis de ledende organer nytter revolusjonær sosialistisk teori som ledetråd for sin virksomhet og anvender den på en skapende måte på grunnlag av ei analyse av såvel de konkrete betingelsene som den proletariske internasjonals behov, da vil dette partiet ikke bare være et arbeiderparti hva klassesammensettinga angår, det vil være et genuint revolusjonært og proletarisk parti.

Lenin sa: "Uten revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær bevegelse." PKP er det polske proletariatets parti som grunner sin virksomhet på sosialistisk revolusjonær teori - marxismen-leninismens vitenskapelige grunnlag. Det gjentar ikke de marxistiske klassikerens ord dogmatisk, men setter dem om i praksis gjennom aktiv kamp. Marxismen er den vitenskap som trekker opp veien og metodene for handling, men handlinga sjøl finner sted bare innafor den konkrete his-

toriske virkeligheten. Hele problemet ligger i hvorvidt partiledelsen er flink til å anvende denne ledetråden riktig i det daglige arbeidet eller ikke, hvorvidt den er flink til, og ønsker å la den løpende virksomheten gjennomsyres av et klart revolusjonært klassestandpunkt. Et slikt standpunkt vil gjøre partiet i stand til å komme over vansker og lede arbeiderklassen framover langs den revolusjonære vei. Et slikt standpunkt vil gjøre det mulig ikke bare å holde de posisjoner som allerede er vunnet, men også å konsolidere dem og utvide partiets virksomhet og innflytelse, og til og med legge et solid grunnlag for framtidige seire. Ved å binde teori og praksis sammen på en revolusjonær måte vil arbeiderklassen være i stand til å gjøre stadige framskritt i kampen for å oppfylle sin historiske oppgave.

I sine ville angrep på den marxistisk-leninistiske teorien som "overlevd" og under parolen om å bekjempe dogmatismen og anvende marxismen på "skapende vis", har de moderne revisjonistene forkastet den marxistisk-leninistiske teoriens revolusjonære innhold. De anser det for dogmatisme å forsvare de marxistiske klassikernes vitenskapelige prinsipper eller til og med sitere dem; slik de ser det er det bare ved å forfusse marxismen og dens revolusjonære innhold at en kan være "skapende". Men i virkeligheten er det bare ved å utvikle og anvende Marx' og Engels' teori sannferdig, skapende og på en revolusjonær måte det er mulig å gjøre store framganger. I kampen mot såvel den 2. Internasjonales sosialdemokratiske og opportunistiske partier som den 2. Internasjonale sjøl utvikla Lenin Marx' teori om den sosialistiske revolusjonen og muligheten av å opprette proletariatets diktatur i et land som er imperialismens svakeste ledd. Genialiteten ved den revolusjonære måten Lenin videreutvikla den marxistiske teorien på, blei bekrefta ved maktovertakelsen i Russland. Det samme fant sted også i Kina. Grunnlegginga av Folkerepublikken Kina er resultatet av Mao Tsetungs skapende videreutvikling av Lenins teori. Dette er historiske kjennsgjerninger av verdensomspennende betydning. Men hvilke revolusjonære framganger kan ny- og gammelrevisjonistene, den såkalte "skapende" marxismens presteskap, holde fram? I hundre år har de "revidert" marxismen, men uten å ha et eneste positivt resultat å vise til. Alle livets kjennsgjerninger stempler dem som forrædere mot arbeiderklassens interesser, renegater som har styrket borgerskapets

diktatur. Begivenheter som har rystet verden, som den store proletariske Oktoberrevolusjonen, opprettinga av proletariatets diktatur i Sovjetunionen, hitlerismens nederlag, grunnlegginga av Folkerepublikken Kina, opprettinga av et sosialistisk statssystem, og den store proletariske kulturrevolusjonen som nå går over Kina, er beviset for at Lenin, Stalin og Mao Tsetung har videreutvikla Marx' og Engels' teorier på en overordentlig revolusjonær måte, har anvendt teorien på praksis på en genial og revolusjonær måte, og har knytta teorien sammen med praksis.

I sin kamp mot sosialismens revolusjonære teori, har de moderne revisjonistene delt marxismen-leninismens klassiske forfattere i to grupper. De betegner Marx, Engels og Lenin som fremragende tenkere, men deres teorier er fra det forrige århundre og derfor forelda og ikke anvendbare på dagens virkelighet. Borgerskapet og dets lakeier, forræderne mot kommunismen, kan ikke avstedkomme noen seriøse polemikker mot Stalins og Mao Tsetungs teoretiske skrifter, som er et sant skattkammer for enhver revolusjonær. De tillater ikke disse skriftene solgt, og har nylig fordømt lesning av sitater fra Mao Tsetung. Dette viser hvilken stor trussel det er for de moderne revisjonistene når arbeiderne mestrer den marxistisk-leninistiske vitenskapen. De polske kommunistene lar seg ikke kue, og de lar seg ikke lure av revisjonistenes løgner. Kommunistene må føre en resolutt kamp til forsvar for marxismen-leninismens klassikere: Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Deres skrifter er et mektig våpen i arbeiderklassens hender i kampen mot imperialismen og dens agenter. I dag er Mao Tsetung den sosialistiske revolusjonens mest framstående teoretiker og marxismen-leninismens klassiske forfatteres etterfølger. Han er også leder for verdensrevolusjonens fortropp - Kinas Kommunistiske Parti og det kinesiske folket som står i første rekke i verdensrevolusjonen og i kampen mot USA-imperialismen og den moderne revisjonismen. Ekte revolusjonære må aldri gi etter for presset fra borgerskapet i dets skamløse angrep på arvtakerne av marxismen-leninismens sak. Den polske arbeiderklassen vil ikke forholde seg taus til de forfalskninger, bakvaskelser og feilaktigheter kommunismens forrædere sprer om verdensrevolusjonens ledere. Den fører og vil fortsette å føre en kamp å å blottstille dette politiske hokus-pokuset.

Partiets strategi er av grunnleggende betydning og bestemmer hovedretningen i kampen, dvs. å gripe den politiske makta, konsolidere proletariatets diktatur og bygge sosialismen og kommunismen. For å oppfylle de strategiske oppgavene, må taktikken i kampen tilpasses de behov og situasjoner som oppstår etter hvert som klassekampen skrider fram. PKP hevder at klasser og klassekamp eksisterer. Klassekampen er hoveddrivkrafta for forandringer og framsteg. Så lenge klassesamfunnet består, finnes det klasser - fordi klassesamfunnet vil bestå under hele overgangsperioden, og klassekampen vil også bestå inntil kommunismen er innført overalt i verden. Arbeiderklassen er den eneste klassen historien har frambrakt som har til oppgave gjennom revolusjonær kamp å tilintetgjøre alle klasser og bygge et kommunistisk samfunn uten klasser.

Bare fiender av folket kan påstå at det råder fred i samfunnet og at det ikke finnes klassekamp. På det nåværende trinn i utviklinga leder arbeiderklassens parti klassekampen for å gjennomføre ei revolusjonær samfunnsmessig omforming og konsolidere proletariatets diktatur på den økonomiske basisens og overbygningens område. Klassekampen fører til endringer både i formen og innholdet av produksjonen og distribusjonen, og av styringa av økonomien. Enhver historisk forma økonomisk basis har sin tilsvarende overbygning. Under utøvinga av proletariatets diktatur har arbeiderklassen overoppsynet med alle slags omforminger, og eliminerer - ved å iverksette tiltak for å høyne effektiviteten av produksjonen på grunnlag av den bestående økonomiske basisen - tap og sløsing, i et forsøk på å utvide og styrke den økonomiske basisen for stadig å øke produksjonen, med sikte på i stadig stigende grad å imøtekomme samfunnets behov på alle områder. Bare etter at arbeiderklassen har tatt makta kan disse oppgavene oppfylles. Derfor er det mest betydningsfulle spørsmålet for arbeiderklassen i hele den revolusjonære kampen å etablere proletariatets diktatur. Ethvert uttrykk for en classes virksomhet innebærer politikk. Derfor er det tvingende nødvendig å kaste seg resolutt inn i kampens allmenne strøm for å gripe den politiske makta og opprette proletariatets diktatur.

Under den perioden hvor kampen for den politiske makta finner sted, er proletariatets diktatur målet; og et-

ter maktovertakelsen blir proletariatets diktatur øyeblikkelig middelet, og et mektig redskap i kampen for å eliminere klassesamfunnet og bygge sosialismen og kommunismen. Dette fordi klassekampen etter maktovertakelsen blir svært akutt, og proletariatets diktatur kan ikke, sjøl for et enkelt øyeblikk, unnlate å føre denne kampen og utvikle og styrke den sosialistiske oppbygginga i stort omfang. Den sosialistiske oppbygginga må uopphørlig føres videre på alle fronter og innafor den økonomiske basisen og overbygningen. Proletariatets diktatur må stadig perfektioneres og konsolideres. Det må til enhver tid og på ethvert sted være i stand til å tilpasse seg endringer og opp tre på en smidig måte, når det gir klassefiendens kontrarevolusjonære virksomheter tunge slag.

Bare revolusjonens vei vil føre arbeiderklassen fram til den politiske makta. Kampformene kan skifte, men deres revolusjonære natur er hevet over enhver tvil. Med klassekampen som sin veileder til handling, må partiet gjennomføre revolusjonære endringer, og stadig hjelpe massene til i løpet av kampen å forstå nødvendigheten av å gripe den politiske makta gjennom revolusjonær virksomhet og væpna opprør.

Klassekampen foregår samtidig på ulike områder, men det finnes alltid et hovedledd i kampen. I den nåværende kampen for den politiske makta er dette hovedleddet politisk kamp, en kamp for å opprette proletariatets diktatur. Bare når den politiske makta er i hendene på arbeiderne, kan arbeiderklassen løse alle sine problemer. Deretter må den allerede vunne politiske makta konsolideres gjennom kampen, med tyngdepunktet på det økonomiske området, ved nasjonalisering av produksjonsmidlene og banker, ved monopolisering av utenrikshandelen, landreformer, kollektivisering osv. Likevel vil klassekampen fortsette på andre områder, innbefattet det ideologiske, vitenskapelige, kulturelle området samt utdanningspolitikken. Derfor må ikke proletariatets diktatur avgrense sitt lederskap i klassekampen bare til å omfatte den politiske og økonomiske sfæra, fordi klassekampen også foregår på ideologiens og kulturens område. Det er umulig å bygge sosialismen og legge til rette solide betingelser for overgangen til kommunismen, så lenge borgerskapets ideologiske og kulturelle posisjoner er knust og erobret. En revolusjon av dette slaget er i gang i Kina. Fraværet av en resolutt kamp og ei ren-

sing av hele overbygningen har beredt veien for gjenopprettinga av kapitalismen i Sovjetunionen, Polen og andre sosialistiske land. Etter at det har mistet statsmakta og eiendommen, er borgerskapet framleis forholdsvis sterkt innafør ideologiens, kulturens og administrasjonens område. Det sitter framleis med mange penger, og opprettholder forbindelser med reaksjonære krefter i andre land. Med støtte fra reaksjonære av alle slag hjemme og i utlandet, er borgerskapet i et land i stand til ved hjelp av konspirasjon og alskens andre omgøelser og knep å føre en kamp for å gjenopprette si politiske makt. Alle former for klassekamp utvikler seg gjennom vendinger og omslag. Kampen i klassesamfunnet gjennomtrenger og gjenspeiles i partiet. Utviklinga av klassekampen, de revolusjonære kreftenes likevekt og endringene i den indre situasjonen samt gjenspeilinga av dette innen partiet, krever at ledelsen og hele partiet alltid forbinder teori med praksis og fører kamp mot alle slags tendenser på begge fronter for å verne de revolusjonære prinsippene i partiets politikk.

For å overvinne alle vanskeligheter i kampen under alle omstendigheter, må partiet opprettholde stadige forbindelser med massene, framfor alt med arbeidermassene. Ei grunnleggende oppgave for PKP er å vinne arbeiderklassens tillit. Et politisk parti som adskiller seg fra arbeiderklassen er ikke lenger noe revolusjonært parti.

Samtidig som vi arbeider for å vinne hele arbeiderklassens sympati, må vi ikke unnlate å organisere dens forbundsfeller i byene og på landsbygda, og samle dem rundt arbeiderklassen. Uten en allianse mellom arbeidere og bønder er det ikke mulig verken å gripe den politiske makta eller å konsolidere proletariatets diktatur. Hva de individuelle bønder angår, er grunnpillaren for partiet framleis de fattige småbøndene og halvproletariatet på landsbygda. Dette er det sosiale-politiske grunnlaget for arbeiderklassen i kampen for en allianse med de mellomstore bøndene, for konsolideringa av den vunne politiske makta, og for omforminga av jordbruket. Uten å vinne over landsbygda vil ikke arbeiderklassen være i stand til å vinne politisk makt.

PKP har forsøkt, og arbeider for å få de intellektuelle til å stille seg på arbeiderklassens side og

kaste seg inn i kampen. De revolusjonære intellektuelle i Polen bør under PKPs ledelse spille en stor, progressiv og revolusjonær rolle.

Det er mulig for arbeiderklassens parti å gripe den politiske makta bare hvis det knytter nære forbindelser med massene, arbeiderklassen, de arbeidende bøndene og de revolusjonære intellektuelle. Partiet må framfor alt knytte forbindelser med hele arbeiderklassen og dessuten med de arbeidende masser i byene og på landsbygda. Partiets viktigste oppgave er å reise massene til kamp, utvide kampene til å bli mer omfattende, og smelte disse kampene sammen til ei stor revolusjonær rørsle.

PKP er et parti med sentralisme grunnet på demokratiets prinsipp. De grunnleggende trekk ved partiet i det daglige arbeidet er demokratisk sentralisme og at medlemmene overholder en streng disiplin. Denne aksjonsenheten er avgjørende for partiets styrke og kampevne.

Hovedoppgaven i den daglige kampen er å hjelpe arbeiderklassen og de breie lag av massene til å forstå at det ikke finnes noen annen vei enn å gripe makta med våpen i hånd. Derfor må alt propaganda- og agitasjonsarbeid være gjennomsyra av revolusjonær ånd. Den politiske makta som er gått tapt kan ikke gjenvinnes gjennom reformistisk virksomhet. Bare den revolusjonære kampen som kulminerer i væpna opprør kan føre arbeiderklassen fram til proletariatets diktatur. For å gjenereobre den tapte politiske makta er det tvingende nødvendig å føre samme slags revolusjonær kamp som den opprinnelige overtakelsen av den politiske makta krevde.

I dag oppstår det i vårt land et diktatur fra det forræderske byråkratiets side, et borgerskapets diktatur, som bare kan styrtes ved revolusjonær kamp.

Sosialdemokratiets vei er en reformistisk vei, et svik mot arbeiderklassens interesser og et forsvar for borgerskapets diktatur. Det er den veien forræderne mot kommunismen har slått inn på. Den kommunistiske veien består i å føre revolusjonære kamper for arbeiderklassens politiske makt og for å bygge sosialismen. Det er marxismen-leninismens vei, som arbeiderklassen må gå for å knuse borgerskapet.

Den internasjonale kommunistiske rørsle og arbeider-rørsle har revolusjonære enhet og solidaritet som har skapt de gunstigste betingelser for de revolusjonære kampkreftenes fullstendige frigjøring og utvikling i alle land. Vi er del av verdensproletariatets krefter. Vi underordner våre egne interesser under interessene til arbeider-rørsle som helhet.

Den revolusjonære solidaritet i verdens kommunistiske rørsle, den marxistisk-leninistiske rørsle og de nasjonale frigjøringsrørsle grunna på prinsippene i den revolusjonære sosialistiske teorien og på den proletære internasjonalsismen, er det høyeste prinsipp i kampen mot imperialismen og den moderne revisjonismen. For endelig å knuse imperialismen må arbeiderne i sine revolusjonære kamper utøve en verdensomfattende solidaritet.

Den polske arbeiderklassen har en heltmodig historie og store revolusjonære tradisjoner. Før den 2. verdenskrig blei vi stempla Moskva-"agenter" fordi vi inntok ei internasjonalsistisk holdning til forsvar for den første staten under proletariatets diktatur. I dag blir vi stempla Peking- og Tirana-"agenter" på grunn av vår fiendtlige innstilling til USA-imperialismen og vår kamp mot den moderne revisjonismen. Det finnes ingen forskjell mellom nåtid og fortid - de ekte revolusjonære og de arbeidende masser står på den ene sida av barrikadene og borgerskapet og dets løpegutter på den andre. I dag, som dengang, er de polske kommunistene trofaste representanter for det polske proletariatet og forkjempere for verdensrevolusjonen. Bare en del av det nasjonalistiske, vinglende småborgerskapet kan bli skremt ved erklæringa om at ekte revolusjonære inntar ei "pro-kinesisk" og "pro-albansk" holdning. For arbeiderne kan denne erklæringa bare styrke deres overbevisning om at vi er de mest trofaste forkjemperne for deres interesser og uforsonlige fiender av borgerskapet og deres løpegutter. Sammen med hele den på ny framvoksende marxistisk-leninistiske rørsle fylker PKP, den heltmodige polske arbeiderklassens fortropp, seg om Kinas Kommunistiske Parti og Albanias Arbeiderparti i kampen mot USA-imperialismen og den moderne revisjonismen som er sentrert rundt ledelsen av Sovjetunionens Kommunistiske Parti.

Lenge leve den internasjonale solidariteten mellom marxist-leninister i kampen mot den internasjonale

kommunistsike rørselas og den nasjonale frigjørings-  
rørselas fiender!

Til kamp!

Fram til seier!

Kapitalismen skal ikke gjenopprettes i Polen!

Lenge leve Polens Kommunistiske Parti -

arbeiderklassens parti

arbeiderklassens parti!

## BOLIVIAS KP (M-L) GJENDRIVER CASTRO

Mr. Fidel Castro Ruz  
REPUBLIKKEN KUBAS STATS MINISTER  
Havana

Mr. Castro

Stadig ettersøkt av militærregimets undertrykkingsmakt, skriver jeg til Dem gjennom dette åpne brevet fra et sted i mitt land (Bolivia) for å fastslå noen sannheter om den geriljarørsla som under ledelse av Ernesto Che Guevara det siste året var i utvikling i den sørøstlige delen av Bolivia. Jeg skriver med det formål å blottstille Deres hensikt med den provokasjon De med overlegg retter mot mitt parti og min person når De nevner mitt navn og partiets navn i et avsnitt i Deres såkalte "Nødvendig innledning" til "Ches dagbok". Idet De vilkårlig og med betraktelig ondskapsfullhet utnytter navnet til Che, som på ingen måte nevner dette i si "dagbok", skriver De:

"Seinere inviterte han (Che) Moises Guevara, en gruvearbeiderleder og politiker som forlot partiet for å ta del i oppbygginga av en amnenorganisasjon, som han seinere trakk seg ut av på grunn av uoverensstemmelser med Oscar Zamora - nok en Monjøl), som en gang hadde lovt å samarbeide med Che om organiseringa av væpna geriljakamp i Bolivia, men som seinere brøt denne avtalen og i handlingens time la armene feigt over kors og i marxismen-leninismens navn blei en av Ches giftigste kritikere etter hans død."

Disse påstandene, som er forvrengninger av de virkelige forhold, har som sitt grunnleggende formål å angripe de marxistisk-leninistiske kreftene og har derfor karakter av en åpen provokasjon som bare kan tjene fiendene av arbeiderklassen. Det er derfor nødvendig at sannheten blir klarlagt, ikke bare for å gjendrive Republikken Kubas statsminister, men også for at Amerikas og verdens folk skal kjenne sannheten om disse hendingene. De veit sjøl hvilken skade de volder den revolusjonære rørsle i Bolivia med Deres provokasjoner mot det marxistisk-leninistiske kommunistpartiet. Anti-kommunister av alle slag bifaller løgnene Deres. Vi ville ha foretrukket ikke å føre denne meningsdivergensen fram offentlig, likevel har De ført Deres løgner fram for offentligheten og vi ser oss nå tvunget til å svare offentlig med sannheten.

#### I. HVEM BRØT SINE FORPLIKTELSE I DEN REVOLUSJONÆRE KAMPEN I BOLIVIA OG LATINAMERIKA? DE, SOM OVERLOT DE REVOLUSJONÆRE TIL DE REVISJONISTISKE FORRÆDERNES NÅDE, ELLER VI, SOM ER LOJALE MOT MARXISMEN-LENINISMENS REVOLUSJONÆRE PRINSIPPER?

Vi vil begynne med å peke på at Ernesto Che Guevara ikke noe sted i si "dagbok", ikke en gang antydningvis, skriver om meg eller mitt parti, og langt mindre om det angivelige kompromiss De antyder. I virkeligheten har bakvaskelsene i Deres "bidrag" til "dagboka", hvor De misbruker Ches minne, bare det ene formål å videreføre Deres kampanje mot marxist-leninistene i Latinamerika og i Bolivia. Hvis De ønsket å være ærlig overfor Che, hadde De respektert hans grunner til ikke å nevne oss i si "dagbok". Denne ærlige innstillinga hos Ernesto Che Guevara, som De sjøl kaller den, skyldes den enkle grunn at han ved utgangen av 1964 godtok Deres beslutning om - i samsvar med avtalene fra det forberedende møtet for Konferansen av Latinamerikas Kommunistiske (revisjonistiske) Partier, som De sjøl leda i Havana, å bryte alle kontakter med marxistisk-leninistiske grupper i Latinamerika. Dette bekrefter De klart når De i Deres "nødvendige innledning" sier: "Den innledende fasen i forberedinga av geriljabasen kom til å avhenge fullt og helt av ei gruppe modige og samvittighetsfulle medarbeidere, som da splittelsen kom, var blitt i Monjes parti". Det står bare tilbake å legge til at denne spesielle gruppa blei leda av Monje sjøl. Ches skjebnesvangre mistak var å godta avgjørelsen om å samarbeide med revisjonistpartiet. Men de vil aldri

kunne benekte Deres direkte ansvar for dette, ettersom det var Dem som lot sammenkalle revisjonistkonferansen med Monje og Codovilla 2), lederen for de argentinske revisjonistene. Etter det forberedende møtet gjenopptok Che forbindelsene med de bolivianske og argentinske revisjonistene og de andre revisjonistene i Latinamerika, trass i den meninga Che hadde gjort seg opp om dem, særlig med hensyn til Monje - ei innstilling som også De bekrefter i Deres "nødvendige innledning" når De sier: "Che stolte overhodet ikke på Monje". Hvis Che ikke stolte på Monje, hvem tvang ham så til å samarbeide med folk av Monjes slag? Dette burde De ha forklart i Deres "nødvendige innledning". De undertegna sjøl den endelige resolusjonen fra Konferansen for "Latinamerikas Kommunistpartier", sammen med Codovillaene, Corvalanene 3), Monjene og de andre revisjonistiske hyklerne. Denne resolusjonen peker konkret på nødvendigheten av å "bryte alle forbindelser med fraksjonelle grupper", eller med andre ord å isolere de latinamerikanske marxist-leninistene. Dette er den vei som er blitt stukket ut for å svike de revolusjonære, og det er også opptakten til Deres hvetebrødsdager med revisjonistene. Men De gikk lenger. De tok kravstort initiativet til å "forplikte" Kinas Kommunistiske Parti til å støtte Deres virksomheter. De sto også bak en delegasjon sammensatt av åtte smiskende latinamerikanske revisjonister - blant dem Deres venn Monje, som De nå ikke lenger vil vedstå Dem - som i august 1965 kom til Peking via Moskva for å overbringe Kinas Kommunistiske Parti vedtaka fra Havanakonferansen. Deres personlige representant, Carlos Rafael Rodriguez leda delegasjonen. Han var pålagt å foreslå for Mao Tsetung et umiddelbart brudd i forbindelsene mellom Kinas Kommunistiske Parti og de marxistisk-leninistiske rørsleene som var i ferd med å organisere seg i Latinamerika, særlig med vårt parti, som inntil noen måneder tidligere hadde den fulle og hele støtte fra det kubanske partiet og den kubanske regjeringa.

Kinas Kommunistiske Partis svar ved kamerat Mao Tse - tung, som blei gitt de revisjonistiske "lederne" som var kommet fra Havana via Moskva, pekte med stor klarhet på at Kinas Kommunistiske Parti aldri ville oppgi sin støtte til noen marxist-leninister, at det ville fortsette med all sin styrke å samarbeide med alle revolusjonære i Latinamerika og i hele verden, med alle som kjemper for å forsvare marxismen-leninismen mot revisjonismen og for frigjøringa av deres folk fra imperialismens åk. Mao Tsetungs svar er ei lekse for

alle dem som forsøker å revidere og svike marxismen-leninismen.

Videre. I september-oktober 1964 beslutta ei gruppe unge bolivianske studenter bosatt på Kuba og i Europa, å innlede en kamp under marxismen-leninismens banner for å bygge opp en revolusjonær fortropp til å lede arbeidet for frigjøring av Bolivia. Til dette formålet fant vi det nødvendig å organisere de marxistisk-leninistiske kreftene adskilt fra ledelsen av Bolivias Kommunistiske Parti. Av denne grunn reiste jeg til Kuba for å søke støtte. Der antyda kommandant Ernesto Che Guevara overfor meg si støtte til kampen mot de korrupte lederne av de kommunistpartier som var forfalt til revisjonisme. Han uttrykte som si mening at den eneste måten kampen kunne føres på i Bolivia var ved væpna kamp. Ikke på noe tidspunkt under disse samtalene lot Che, som da var industriminister på Kuba, meg forstå at han hadde til hensikt å lede noen væpna kamp i Bolivia eller noe annet sted i verden. Ved avslutninga av disse samtalene, avtalte vi å ikke informere lederne for Bolivias Kommunistiske Parti om de avtaler som var gjort, men bare å informere Dem. Samtidig blei det danna ei gruppe av marxistisk-leninistiske studenter på Kuba.

Da jeg kom tilbake til mitt land, gikk jeg med i den mektige marxistisk-leninistiske rørsla som var i utvikling innafor partiet. I april 1965 fant partiets første ekstraordinære kongress sted. Kongressen vedtok ei ny politisk line, som satte som partiets grunnleggende oppgave å kjempe for nasjonal frigjøring. Det blei valgt en ny revolusjonær ledelse for partiet, anført av den navngjetne kamerat Frederico Escobar, de bolivianske gruvearbeidernes framste leder. Vår kongress hadde den internasjonale marxistisk-leninistiske rørsles sympati, anført av Kinas Kommunistiske Parti. Og hvordan oppfylte De Deres avtaler? I desember 1964, etter at De av Che var blitt informert om avtalen om å bekjempe den revisjonistiske ledelsen til Monje og organisere et marxistisk-leninistisk parti i Bolivia, nytta De personlig høvet ved det forberedende møtet for Konferansen av Kommunistiske (revisjonistiske) Partier til å informere Mr. Monje om mine samtaler med Che, fikk den marxistisk-leninistiske studentgruppa på Kuba lagt inn under revisjonistpartiets ledelse og beslutta etter overenskomst med Monje å bryte alle forbindelser med oss, ettersom vi da blei omtalt som "fraksjonister". Slik utnytta De vedtaka fra revisjonistkonferansen mot vårt parti til å bekjempe de marx-

istisk-leninistsike kreftene. Disse kjensgjerningen kan De ikke benekte, ikke nå når alle, Monje innbefattet har fortalt meg om det i La Paz i januar 1965, idet han brisket seg over å ha "vunnet sin største politiske seier".

Når De svikta de marxistisk-leninistiske kreftene og inngikk alliansen med de latinamerikanske revisjonistene, er ikke dette en følge av tilfeldigheter, men resultat av Deres fullstendige knefall for Sovjetrevisjonistene. Verdens revolusjonære vil aldri glemme at De måneder før De inngikk en pakt med Latinamerikas revisjonister, undertegna det berømte kommunikéet med renegaten Krustsjov og dermed støtta sameksistens og den "fredelige veien til sosialismen". Dette kommunikéet er ei fullstendig fornektning av den 2. Havana-deklarasjonen, som proklamerer væpna kamp og fordømmer fredelig sameksistens.

Siden disse forræderske dagene i desember 1964, har De ikke bare svikta den marxistisk-leninistiske rørsle, men i praksis motsatt Dem alle former for kontakter. Etter at den første ekstraordinære Nasjonale Kongress i Siglo Veinte 4) var avslutta, sendte vi i samsvar med den resolusjonen kongressen vedtok i mai 1965 en delegasjon til Praha for å kontakte den kubanske ambassaden og overbringe Kubas Kommunistiske Parti resolusjonene og vedtaka fra kongressen. Det samme blei gjort overfor alle marxistisk-leninistiske partier i verden. Svaret fra Kuba var taushet, og vi foreslo å sende en delegat for å gjøre detaljert rede for kongressen og opprette forbindelser mellom våre to partier. Dette blei avvist. Kommunistpartiene i Kina, Albania, Vietnam, Indonesia, Ceylon, Brasil, Ecuador og andre land, sammen med verdens marxistisk-leninistiske rørsle uttrykte sin fulle og hele enighet og støtte overfor oss. Med denne moralske støtten fortsatte vi den revolusjonære kampen, og vi kan idag si at vi har et parti som er kvantitativt og kvalitativt overlegent revisjonistenes, som av Dem er blitt anerkjent som det bolivianske folkets "fortropp".

I desember 1965 sendte vi en delegasjon fra Bolivias Kommunistiske Parti til den første Trikontinental-konferansen i fellesskap med Demokratisk Folkeråd (en venstre-front bestående av MNR, PRIN, POR, Spartakusorgansissjonen 5) og vårt parti). Delegasjonen blei sluppet inn i Kuba takket være personlig inngrep fra presidenten for delegasjonen, Mrs. Lida G. de Moller i Mexico, fordi den kubanske ambassaden i Mexico var forhindra fra å utstede visa til Latinamerikas marx-

ist-leninister uten grønt lys fra revisjonistene. Men så snart delegasjonen ankom til Kuba, blei den isolert på Hotel Riviera og offisielt underretta om at den ikke ville få adgang til Trikontinental-konferansen, og at - ifølge instruksjonene - bare representanten fra PRIN, Mrs. de Moller og delegasjonen fra FUL 6) i La Paz kunne få adgang så langt de gikk med på å la seg inkludere i den "offisielle" delegasjonen, som var leda av Mr. Monje. Den lojale og verdige holdning Mrs. de Moller og delegasjonen fra FUL inntok hindret denne manøveren i å lykkes, og hele delegasjonen så seg nødt til å forlate Kuba uten å ta del i konferansen. På Trikontinentalen talte Mr. Monje for "Bolivias revolusjonære".

Ifølge notatet fra møtet, besto konferansen av nasjonale frigjøringsbevegelser. Ikke desto mindre var det revisjonistene som i praksis førte ordet og representerte Latinamerikas folk; nemlig Codovillaene, Corvalanene, Monjene og Vieiraene 7). De utnyttet denne konferansen ikke bare til å isolere Latinamerikas marxist-leninister, men også til å rette de mest uansvarlige beskyldninger mot folket, partiet og regjeringa i folkets Kina og mot kamerat Mao Tsetung - nettopp mot det folket og partiet som idag leder folkenes revolusjonære kamp mot USA-imperialismen - idet De betegner dem som "imperialister" og "forrædere". De gikk også til angrep på geriljaen i Guatemala, kommandant Yon Sosa 8), slik at det skal ikke forbause noen at De også angrep meg og mitt parti. Dette er sannheten om Trikontinentalen. Mener De at dette er en riktig måte å behandle ei revolusjonær rørsle på, og å forlange av den, uten noen rett, oppfylling av avtaler som aldri har eksistert? Dette burde De fortelle det kubanske folk og hele verdens folk, og også gjøre rede for hvordan De på Trikontinentalen løp den internasjonale revisjonismens ærend.

På OLAS-konferansen i juli 1967 deltok bare en delegasjon organisert av "Monjes parti" på Bolivias vegne, trass i at De var orientert gjennom en rapport fra Che til "Manila" 9) om Monjes og revisjonistenes forræderi mot geriljarørsla, et forræderi som blei avslørt 31. desember 1966. De inviterte sjøl denne delegasjonen, og hva mer er, tillot den å lese opp et angivelig budskap fra den bolivianske geriljakrigen. De veit allerede hva Che i si "dagbok" sier om denne "telepatien" 10). Che ga en meget god beskrivelse av den delegasjonen De brakte til konferansen. Eller kanskje De ikke var informert om sviket mot Ches gerilja,

eller trodde De framleis på de løfter som blei gitt Dem i Havana av Kolle, Reyes og Ramirez?) Deres blinde tiltro til revisjonistene krever uten tvil ei forklaring.

Vi vil nevne noen viktige kjensgjerninger, som det kubanske folk og hele verdens folk bør kjenne til, for å slå fast størrelsesordenen av den skade Deres allianse-politikk overfor de moderne revisjonistene har voldt. Vi gjør dette idet vi erindrer Deres egne ord i Deres "nødvendige innledning" om at en må gjøre seg ferdig med "den latterlige strutsepolitikken, som ikke har noe med de nåtidige revolusjoners internasjonale karakter å gjøre".

Med Ches død sveik den revisjonistiske klikken med Monje i spissen for tredje gang den revolusjonære rørsen, hva vi nå skal vise:

For det første: Puerto Maldonado 12), Peru, et sted som ligger på grensa mot Bolivia, utgjorde skueplassen for et av Monje-revisjonistenes svik. Ei peruviansk geriljagruppe blei på Deres instruksjoner værende i Bolivia under beskyttelse og ledelse av Monje og hans klikk. Bolivias politiske politi, under ledelse av San Roman, blei informert om denne gruppas nærvar av Monje personlig; samrøret Monje-San Roman er nå åpent bekrefta. Gjennom CIA, som samarbeida med San Roman, blei den peruvianske regjeringa informert om geriljaen og dens planer om å trenge inn på peruviansk territorium. Som følge av dette blei flere geriljasoldater drept nesten før de var over grensa. Den revolusjonære poeten Janvier Herauds død er symbol på revisjonismens forræderi. De geriljasoldatene som klarte å vende tilbake til boliviansk territorium, etter å ha blitt løslatt som utenlandske flyktninger, bodde i de bolivianske marxist-leninistenes heimer, og viste på den måten sin avsky for Monje-klikkens svik. Det finnes vitner til hendingene ved Puerto Maldonado, overlevende som kan fastslå sannheten om disse to spørsmål: hvem overlot dem i revisjonistenes hender og hvilken rolle spilte revisjonistene?

For det andre: Tartagal, Argentina, stedet hvor ei geriljarørsle sammensatt av unge argentinere blei sveket av de bolivianske og argentinske revisjonistene. Trass i den kjensgjerning at De gjennom Deres ambassade i La Paz og direkte i Havana var fullt ut informert om Monje-klikkens forræderi mot den peruvianske geriljarørsen, fattet De personlig beslutninga om nok en gang å betro Monje og hans "parti" oppgava å motta og orientere den argentinske geriljagruppa. Denne falt

ikke lenge etter at den hadde kryssa grensa i et bakhold arrangert av det argentinske politi i Tartagal. General San Roman, sjefen for Bolivias politiske politi, blei informert ogs a om denne virksomheten av revisjonistene. Da jeg i 1964 intervjuet Ernesto Guevara i Havana, var vi fullstendig enige om at den som var skyldig i tragedien i Tartagal var Monje, ved sine kontakter med det bolivianske politi. Guevara sa da uttrykkelig: "Tartagal er et forr aderi mot argentinerne fra Monjes side, noe Fidel allerede veit." Argentinas Kommunistiske (revisjonistiske) Parti v ar av Monje blitt fullt ut informert om geriljar rsla, trass i avtalen om at de ikke skulle informeres, da geriljaen dreiv sin virksomhet utaf or Argentinas Kommunistiske Parti. For  a v are nøyaktig: resolusjonen fra Konferansen av Latinamerikas Kommunistiske Partier, undertegna av Dem sj el i navnet til Kubas Kommunistiske Parti, av Mario Monje og av Victorio Codovilla, har en god del  a gj ore med n odvendigheten av  a dekkeover det som hendte i Tartagal.

For det tredje: Nancahuaza, Bolivia. Det som hendte i Puerto Maldonado og i Tartagal, og som De fullt ut var informert om, svekket ikke Deres tiltro til Monje og hans klikk, som tvert om denne gangen var enda mer dyptgripende, ettersom det n a dreide seg om ei geriljar rsele anf ort av Ernesto Che Guevara. I Deres "n odvendige innledning" forklarer De ikke grunntil at Monje kunne betros ei tredje geriljar rsele, trass i at hans l opbane var kjent. For  a tildekke sannheten slenger De s a ut uhyrlige bakvaskelser om at jeg ikke visste  a oppfylle angivelige avtaler. Men Che p ala seg sj el i si "dagbok" med revolusjon r  re  a gj ore klart den sannhet at de som var overlatt oppgava  a forberede geriljabasen var Monjene, Kollene og de andre revisjonistene. Che ville aldri ha unnlatt  a nevne mitt "kompromiss" overfor geriljakampen, som De tillegger s a stor betydning, hvis et slikt kompromiss hadde eksistert.

Hensikten med Deres provokasjon har r tter i Deres fors ok p a  a blande sammen marxist-leninister og revisjonister. Delvis  nsker De  a redde revisjonistene, for ved  a redde dem, vil De sj el st a mindre kompromittert av det som hendte i s er ost-Bolivia. De og alle andre som har lest Ches "dagbok" veit at vi ikke har noe med dette  a gj ore. Med det forsett  a fors oke  a ford omme oss politisk, har De i Deres "n odvendige innledning" reist ei falsk anklage. Men Deres fors ok p a  a ford omme oss er forgjeves, for folkene, s rlig det bolivianske folk, veit hvordan det skal skille mellom

marxist-leninister og revisjonistene og deres venner. Det bolivianske folk har på grunnlag av Ches "dagbok" konkret slått fast at revisjonistene i Bolivia og i andre land er forræderne og at Bolivias Kommunistiske Parti, som jeg har den ære å være førstesekretær for, ikke hadde noe å gjøre med geriljaen, som følge av at vi ikke hadde noen forbindelser verken med Dem eller Kubas Kommunistiske Parti. Ches "dagbok" viser ikke til et eneste kompromiss fra vår side. Hvis det eksisterer et kompromiss, er det derfor Deres eget kompromiss med revisjonistene anført av Monje - et kompromiss som strekker seg fra Puerto Maldonado, gjennom Tartagal til Nanchuaza. Resultatet av dette er kjent for historia.

II. HVEM "LA ARMENE FEIGT OVER KORS I HANDLINGENS TIME": REVISJONISTENE OG DERES VENNER I "MANILA", SOM VAR ANSVARLIGE OG VAR FRIE, ELLER VI MARXIST-LENINISTER SOM VAR I KONSENTRASJONSLEIRER UTEN ENGANG Å VITE OM CHES NÆRVÆR I BOLIVIA?

Feige er de som har kompromittert sine prinsipper for enhetens sak, en gang revolusjonære som har havnet i armene på revisjonistene. Feige er ikke de som har viet sitt liv til arbeiderklassen og sitt folk. Derfor kan jeg personlig ikke godta Deres beskrivelse når De sier at jeg "i handlingens time la armene feigt over kors", ettersom De på denne måten forsøker å kaste skitt på mitt parti, som i likhet med meg ikke kjente til og ikke hadde noe å gjøre med den geriljakrigen som blei ført av Che. Å fornærme er lettvtint fra Deres posisjon. Men ikke noe gir Dem rett til å fornærme dem De har brutt alle forbindelser og kontakter med på grunn av deres marxistisk-leninistiske innstilling fra det øyeblikk av da De sjøl henfalt til revisjonisme. Mitt folk er de som skal måle sine egne sønners mot i kampen for frigjøringa.

Verken De eller noenannen gjorde oss oppmerksom på Che Guevaras planer om å lede en geriljakrig i mitt land. Under oppholdet i sentret for spedalske i Puerto Morene - tre måneder etter at geriljavirksomheten tok til - hørte jeg om Ches mulige nærvær i geriljasonen i Nanchuaza. Bare De og de bolivianske revisjonistene satt inne med kontaktene, forbindelsene og resurssene til denne geriljakrigen, noe som er blitt bekrefta av Dem i Deres "nødvendige innledning" og også av tre overlevende kubanerne i deres erklæring i Santiago, Chile. Geriljaens skjebne lå i Deres og i revisjonistenes hender allerede fra begynnelsen av. De veit fra

Deres egne erfaringer at "i prøvelsens time" avhenger geriljaen av taktikken, og at i starten avhenger utfallet av dem som utformer taktikken. Ansvaret ligger derfor ene og alene på dem som hadde kontroll med storparten av taktikken, dvs. "Manila" og Monjes revisjonister. For å dekke over denne sannheten, forsøker De å blande meg opp i noe jeg ikke hadde noe å gjøre med, og går så langt som til å bakvaske meg i Deres "nødvendige innledning". Men De sier ingenting om forholdet mellom Che og "Manila". Hvorfor forklarer De ikke - om ikke annet så for "erfaringens" skyld - hva brudet i forbindelsene mellom Che og "Manila" skyldtes? Det er Deres plikt å fortelle Deres folk sannheten, og sannheten er at "Manila" feila i utforminga av taktikken for geriljaen, og at "Manila" var ledelsen i Kubas Kommunistiske Parti.

Det er riktig at det i "dagboka" gjentatte ganger vises til den kubanske regjeringa, og at "strutsepolitikk" derfor bare er latterlig. Men at De forbigår dette i taushet fordi den kubanske regjeringas kontakter og taktikk brøt sammen, er ganske enkelt uforklarlig. Hvorfor viser De ikke i Deres "nødvendige innledning" til Deres eget ansvar i denne geriljakrigen, Deres egen stilling som øverste leder for "Manila"? Eller er det slik at også jeg er "Manila"?

Jeg vil gjerne overfor Amerikas folk, det bolivianske og det kubanske folk, gjøre det klart at tre måneder før geriljakampene tok til, satt jeg allerede i konsentrasjonsleir, hvor jeg blei holdt som fange inntil den 3. juli samme år. Fra konsentrasjonsleiren dro jeg direkte til sjukehuset, og etter to måneders behandling vendte jeg tilbake til undergrunnen for å fortsette arbeidet for mitt parti og mitt folks sak. Storparten av ledelsen i mitt parti har vært gjennom de samme eller verre forhold, deriblant kamerat Justiniano Ninavia, lederen av mitt parti, som idag framleis sitter inne. De vil ha høve til å vurdere vår virksomhet under det marxistisk-leninistiske kommunistpartiets faner og vår beslutning om å bekjempe USA-imperialismen og de gorillaene som styrer mitt land.

For å sammenfatte: bare "Manila" og Monje-revisjonistene "la armene feigt over kors i handlingens time". Deres ødeleggende utforming av taktikken til geriljærsla i sørøst-Bolivia var den grunnleggende årsaka til dens sammenbrudd.

### III. HVEM ER CHES "GIFTIGE KRITIKERE": REVISJONISTENE OG OPPORTUNISTENE SOM STÅR UNDER DERES BESKYTTELSE FLLER VI, SOM FRA DEN DAGEN DA HAN DØDE HAR PEKT PÅ SANNHETEN?

Deres hang til intrigemakeri og til å forvrengne kjensgjerninger når toppunktet når De sier at vi "i marxismen-leninismen navn blei Ches giftigste kritikere etter hans død". Deres hat overfor mitt partis lojalitet mot marxismen-leninismen leder Dem til å forfalske sannheter som er allmennt kjent og som kan bevises umiddelbart. Dagen etter Ches død, sendte mitt parti ut et kommuniqué med min underskrift, som vurderte Ches revolusjonære livsløp, fordømte mordet som var satt i verk av de bolivianske gorillaene i forståelse med CIA og slo fast at de revisjonistiske elementene i hans revolusjonære virksomhet leda til hans fall. Det er mulig at det faktum at vi pekte på revisjonistenes forræderske virksomhet er grunnen til Deres ondskapsfulle bakvaskelser av marxist-leninistene. Det vi sa om Ernesto Guevara etter hans død er velkjent for det bolivianske folk. Til dags dato er vi ennå gjenstand for for rasende undertrykking fra regjeringas side for - blant annet - å ha fordømt mordet på Che i oktober 1967 og for å ha offentliggjort et fullstendig galleri over alle dem som direkte eller indirekte tok del i mordet på Ernesto Guevara i vårt offisielle organ LIBERACION. Kanskje falt det ikke i Deres smak at vi i dette galleriet rettelig inkluderte Mario Monje og Jorge Kolle.

Mitt parti har aldri skrevet under på Ches virksomheter. Alle hans divergenser fra oss i synet på utviklinga av taktikk og revolusjonær strategi for frigjøringa av det bolivianske folk fra imperialismens åk er blitt belyst på en marxistisk-leninistisk måte og har kommet åpent fram. Våre synspunkter med hensyn til væpna kamp i Bolivia kan sammenfattes i følgende tre punkter:

- 1) Å sette politikken først i gjennomføringa av folkekrigen. Dette betyr at det er av grunnleggende betydning å lite på marxistisk-leninistisk lederskap og utelukke alle kontra-revolusjonære tendenser, slik som revisjonismen.
- 2) Folkekrig er massenes væpna politiske kamp for frigjøring. Ut fra dette er politisk arbeid i massene, særlig blant arbeiderne og bøndene, uadskillelig fra militær virksomhet. Dette politiske arbeidet må utføres før og i løpet av den væpna kampen.

- 3) Folkekrigen utvikler seg gjennom tre stadier:  
(a) geriljakrig, sammenknyttet med bondereisninger;  
(b) mobil krigføring og (c) stillingskrig, dvs. erobring av byene fra landsbygda. Vi anser støtte i en massebasis - med dens egne kjennetegn på hvert stadium - for å være ei grunnleggende forutsetning for å vinne seier i en langvarig krig, som den folkekrigen det bolivianske folk må føre for si frigjøring vil være.

De forskjeller som finnes betyr ikke at vi nedvurderer det indre mot i Ernesto Guevaras revolusjonære karakter. Heller ikke at vi unnlater å nevne at hans alvorligste feil lå i at han gikk med på å lede kampen sammen med revisjonistene.

Folk tar del i politikken veiledet av den ideologi de representerer. Som førstesekretær i revisjonistpartiet var Monjes arbeid veiledet av revisjonismen og av dem som bygde på den moderne revisjonismens kontra-revolusjonære ideologi.

For marxist-leninister finnes det ingen forskjell på de venezuelanske revisjonistenes forræderi mot deres folks væpna kamp og Monjes forræderi mot rørsla i sør-øst. Revisjonismens forsett er å svike revolusjonen til fordel for USA-imperialismen. Kamerat Mao Tsetung, hvis tenkning er marxismen-leninismen i vår epoke, lærer oss at vi skal bekjempe alt som fienden støtter og støtte alt som fienden bekjemper. Ut fra dette prinsippet har vi ikke ført noen kamp mot Che, fordi han i praksis blei bekjempet av imperialistene og revisjonistene. Vi nekter ikke for at vi snakker med klassehat om revisjonistene og forræderne som tjener imperialismen og forsøker å forlenge de undertrykte folkenes lidelser under den utenlandske monopolkapitalens utbytting og undertrykking i all evighet. For å avslutte dette nødvendige svaret, ber jeg Dem la det bli kjent for det kubanske folk, ettersom vi nærer stor beundring for de prov det har gitt for sin utrettelige kamp mot USA-imperialismen. På grunn av Deres bakvaskelser, må det kubanske folk få kjennskap til dette svaret, fordi vi må lære for å være i stand til å gjøre oss sjøl til virkningsfulle redskaper i våre folks kamp. På vår side vil vi i LIBERACION offentliggjøre alt det De måtte si om oss, slik at våre militante kjempere og vårt folk skal kjenne til Deres kritikk og Deres mening. De marxistisk-leninistsike bolivianske kommunister kjenner ingen frykt for sannheten - bare Monjene og deres venner frykter sannheten.

De vil uten tvil fortsette Deres intriger og bakvaskelser mot oss. Vi vil gjøre det klart for Dem at det er vår hensikt å avslutte denne klargjøringa, slik at sannheten skal være fullt og helt kjent. Vi har her antyda bare det som er mest uunnværlig og presserende nødvendig for å slå fast det sanne forhold om de hendinger som her er til diskusjon.

Bolivias Kommunistiske Parti, veileda av marxismen-leninismen og Mao Tsetungs tenkning, vil følge den revolusjonære veien det har slått inn på mot fullstendig frigjøring av vårt heimland. Det er vår plikt å utvikle folkekrigen inntil frigjøringa av Bolivia er vellykka gjennomført.

Ærbødigst,

OSCAR ZAMORA M.

Førstesekretær i CPB

Noter

- 1) Mario Monje, generalsekretær i revisjonistpartiet i Bolivia.
- 2) Luis Codovilla, generalsekretær i revisjonistpartiet i Argentina.
- 3) Luis Corvalán, generalsekretær for revisjonistpartiet i Chile.
- 4) Siglo Veinte, en av de største gruvebyene i Bolivia. Her var det harde kamper mellom arbeidermilitsen og hæren i april og mai 1965.
- 5) MNR, borgerlig parti. Hadde regjeringsmakta i Bolivia mellom 1952 og 1964.  
PRIN, venstregruppe som brøt med MNR i 1961. Formann er gruvearbeiderlederen Juan Lechin.
- 6) FUL, studentunionen ved universitetet i La Paz (hovedstaden i Bolivia.).
- 7) Gilberto Vieira, generalsekretær i revisjonistpartiet i Colombia.
- 8) Marco Antonio Yon Sosa, tidligere løytnant i regjeringshæren i Guatemala. Tok del i opprøret i Puerto Barrios i 1960. Seinere leder for geriljarørsla MR-13, og utskjelt som trotskist av Castro på Trikontinentalkonferansen i 1966. Etter at MR-13 og fidelistrørsla sluttet seg sammen i 1968 imidlertid leder for samlerørsla FAR.
- 9) "Manila", hovedkontakten for ELN/Bolivia i Havana.
- 10) I dagboka kalte Che delegasjonen fra Bolivia for "møkk" (una mierda).
- 11) Kolle, Reyes og Ramirez, ledere for revisjonistpartiet i Bolivia, sendt av Monje til OLAS-konferansen.
- 12) Puerto Maldonado, peruviansk by like ved grensen til Bolivia. Ei gruppe geriljasoldater skulle slutte seg til en bondeoppstand i det indre av Peru, men var blitt forrådt av de bolivianske revisjonistene. Avdelinger fra den peruvianske regjeringshæren lå i bakhold ved Puerto Maldonado og de fleste geriljasoldatene ble massakrert.

KJØP OG LES

# UNGSOSIALISTEN

organ for

Sosialistisk Ungdomsforbund

boks 6159 Etterstad Oslo 6



## KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita Postkontor Oslo 6

Postgiro 206699



MATERIALE TIL  
SPØRSMÅLET OM  
**STALIN**

artikler om og av Stalin



utgitt av

Sosialistisk Ungdomsforbund